

Bátor szemek

Köszönni kéne mindent
szerelmem, kedves kincsem.
Szívedre hullva
mondom el újra:

köszönni kéne bátran
két szó között futtában
szemed, mely rám ragyog,
mint nappalok.

Mi vagy nekem, te hű szem?
— Hogy mondjam el leghűbben? —
Multból kevéske fény,
vagy nap jövőm egén?

Szemek, szemek, ti bátrak,
kísértetek, mint a társak:
derű és telt mosoly...
E két szem pártfogol.

Immár magamnak vallva,
halálig őt akarva,
tüzébe nézek,
magam is égek.

Kérkedve-tűző lángja
berántott rég magába,
s közösen égve
nagyobb a fénye.

Magában éles lángja
lobogna mindhiába,
s melege, fénye
vak éjbe térne.

Magában összetörve
hullna a szemgödörbe,
s hamvadna szépen,
nem volna fényem.

Szemek, szemek, ti kérdők,
ti gondjaimban féltök,
de értem vallotok,
ha nő a lángotok!

S hogy valljak én is nektek:
szemek így nem szerettek,
ahogy rátok vetem
tekintetem.

Közel vagy távol égtek,
mint pirkadó remények.
Hívtok, vagy jöllerhet,
hozzátok én megyek.

Egy rebbenésnyi, kurta
időt megélni újra
— amíg a pillák
csukják és nyitják —

csak én tudok veled már
sorsomba hullott szempár.
Ezrednyi percet
csak ösztönök ismernek.

Mit mondhat ez az ezred-
nyi perc az én szememnek?
Ezer titokra
ajtót nyitok ma.

Szegheti gyorsan kedvem,
zavarhat értelemben,
— kedvre derítő —
lehet segítő.

Szemek, szemek, ti szépek,
közelgő messziségek,
s messzi menekvők,
miként a jeltök.

Újra meg újra látom
a rebbenő pillákon,
mintha a fények
meg is törnének.

De nem takar a röpke
rebbenés el örökre
titeket, hű szemek:
— ime, jelt küldetek.

Milyen sóvárgó hívás
küzdi le most a sírást.
— Bátran, csak kérjétek,
őt állok értetek.

Tükrösebb minden tónál,
s mélyebb a mély folyónál
e két szem most nekem:
— önön történetem.

Nyomasztó, sűrke árnyék
tükkör fényére rálép,
s ijesztő tartalom
a néma fájdalom.

S még így is szép, de bánt a
magába fojtott lángja.
Kerekre nyílvá
és mintha sírna.

Huncut, aprócska könnyek
konokul fel-feltörnek,
s részegre isszák
maguk a pillák.

Azok se győzik, jönnek
erősebb, ifjabb könnyek;
s kiülnek ott a
jobb s bal sarokra.

Percig még ülnek csendben,
aztán a pilla rebben,
s kibuknak, rá a
színes ruhára.

Szemek, szemek, ó, gyertek
hinni az én szememnek!
Vidám világom
nektek kitárom.

Nem is szerettek engem,
s megcsaltok szép hitemben,
ha rám sem néztek
szemek, ti szépek.

Ezernyi kérdés, szándék
a fényetekre vár még.
Ragyogjatok nekem,
mint tulajdon szemem.

Vigyázni senki jobban
— amíg a szívem dobban —
nem tudna rátok,
szemek, virágok.

Szomorú, sűrke árnyék
gyöngyszem-könnyek közt áll még,
pedig nem jönnek
már ifjabb könnyek.

Ott van, mint folt a rajzon,
mint mély redő az arcon, —
s ahogy már nézem,
enyém e két szem.

Hogyis segítek most már,
— mintha magadba fonnál —
fájdalmas szempár?
Örülj velem már!

Szemek, szemek, én kérdem:
célt ér-e törekvésem?
(Bizalmam, énem...
e két szem a tökélyem)

Bízóbb, hitem tán nem volt,
amíg e két szem nem szólt?
Bizony, hogy volt, de
ő is szívembe forrt be.

Mit ér nekem e két szem?
— Nem is tudom egészen,
Sokszor már kétlem,
ő hajol-e fölébem.

Nem is tudom, csak érzem,
mindig követi léptem,
s megértem most, hogy
belém fogódzott.

Kövess, csak jöjj velem már
velem-látó, szép szempár!
Értelmes élet
táruul elébed.

Milyen szép ősz közelget,
ezer színnel ötel meg.
Festőecsetre vár
a tarka láthatár.

Rozsdásak már a rétek,
véniült napsfényben égnek...
s ökörnnyál lebben
a kései melegben.

Az ősz nagyglányának látom,
ahogy közelg a tájon.
Légyóttira jön, mert
lám, a nap mily öntelt.

Nahát, ók ketten... hogy-hogy...?
a legény így megbottlott?!
Kezébe kapva
a lányt forgatja.

S lobog a rozsdasárga
haja a nagy forgásba.
(No, ebből kedves
hosszú meleg lesz!)

Amott akácok s nyárfák
a láthatárt elállják —
megannyi vendég,
az útszélét ellepték.

Lagzira várnak; ejnye,
hogy nem jutott eszembe!
Miből lesz lám, a
világ újságja!

Termékeny lesz a földünk,
asszony lett már az őszünk...
— Ugye, így látod,
te két szem a világot?

S nem ennyit, sokkal többet
mondhatsz szépnek, öröknek,
s magadnak is meg nekem:
e sokkal többet féltem!

Ugy féltem, mint a fényed,
mint tiszta nevetésed.
E sokkal több
ád örömet.

E sokkal többet gondom
közé kell már sorolnom,
s ez nem is érdem:
kötelességem!

E sokkal több úgy köt te,
mint fát gyökér köt földbe —
szülöm, anyám...
E több: az én hazám!

Őerte dalba fontam
szerelmem féltő gondban.
Őerte — szép szemek —
ragyogjon fényetek!

Szemek, szemek! Hü szempár,
te több vagy a szavaknál.
— Pillantás ezred része
hozott közel elmémbe.

Komolykodom ma én is,
gyerek vagyok tán mégis,
csak itt-ott dér borul
hajamra konokul.

Milyen frissek az évek,
egymás után elégnék,
de kedvünk el nem ég,
hogy haladjunk elébb.

Dalom eztán buzog csak,
a magok termést hoznak,
de lépned kell velem
bátran, nem félszegen.

Segíted-e jövőnket?
— Sorsod hozzám kötötted.
Még nem tudod milyen
gond lapul szívemen:

lendítsz-e, ösztökélsz-e,
vagy rántsz a törpeségbe?
Milyen komoly e szó,
halálig biztató.

Minden más nő csak testvér
nekem, mert megszerettél.
— Anyáskodón neked
kell bajtól védened.

Szólj rám, ha rossz a versem,
hogy hibáját keressem!
Legyél tovább szemem,
úgy nem tévedhetem.

Legyél csak ember és ne
értsém szorgalmad félre.
Amit tettél velem,
kevés a mérlegem.

Én is még többre vágyom,
de nem gyáván sóvárgom:
— harc nélkül mégse
születik béke!